

Horváth Ödön
Álarcosbál

Farsang idő. Sokan lejtjük a táncot.
Egymással szemben, egymást átölelve.
Színompás álarcok. Nézem, miközben
az én maszkom beleragad arcomba.

Fenn a karzaton új szentély kontúrja
rajzolódik ki egyre fényesebben.
A látomás szinte lebeg. Halványkék
színe a mennyel egymásba mosódik.

Közel vagyunk hozzá, mégis oly távol
áll, mintha sóvár lelkünk égi üdve
tükröződne benne, valótlan képek

gyűjtőhelye volna: vak képzelődés,
idegen varázslat, ismeretlen tér,
ahová egyikünk se térhet vissza.

Éjfél körül

Az Isten szeret. Ő mindig szeret.
Csak fülelnünk kell; mily szelíden buzdít.
Éjfél körül, amikor csönd van, új hit
erősít; fogjuk az égi jelet.

Amikor Istent megneszeljük; könnyű
borzongás fut át rajtunk s tisztelet.
Az egyre halványabb emlékezet
ismét előjön bennünk, és a szörnyű

ránk rakódott maszk földre hullik rólunk.
Színeket ölt a már megszürkült élet.
Attól kezdve a gonosztól irtózunk.

Arcunk mély barázdáin sűrű könny
csorog, és látunk: kigyúlnak a fények,
szívünk burkáról hámlik a közöny.